

Sygn. akt III APa 3/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2013r.

*Sąd Apelacyjny w Rzeszowie III Wydział Pracy I Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym :*

Przewodniczący SSA Roman Skrzypek (spr.)

Sędziowie SSA Janina Czyż

SSA Ewa Madera

*po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2013 r.
na posiedzeniu niejawnym
sprawy z powództwa B. S.*

*przeciwko Zakładom Chemicznym (...) w N. S.
o zapłatę renty uzupełniającej*

na skutek skargi powoda o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnymi wyrokami:

*Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 18 maja 2000r. sygn. akt IV. P 30/99, oraz Sądu Apelacyjnego
w Rzeszowie z dnia 5 października 2000r.,*

sygn. akt III APa 22/00,

postanawia :

o d r z u c i ć skargę.-

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 maja 2000r. sygn. akt IV.P. 30/99 Sąd Okręgowy w Rzeszowie, zasądził od pozwanych Zakładów Chemicznych (...) wN. S. na rzecz powoda B. S. kwotę 27.619 zł tytułem skapitalizowanej renty uzupełniającej, a także kwotę 775 zł tytułem renty bieżącej - obie te należności z ustawowymi odsetkami, oraz kwotę 3.500 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia było przyjęcie przez Sąd Okręgowy częściowej utraty zdolności do pracy powoda wskutek choroby zawodowej (zwyrodnienia siatkówki obu oczu), której to szkody nie zrekompensowało pobierane przez B. S. z ZUS świadczenie rentowe (art. 444 § 2 kpc w zw. z art. 300 kp).

Na skutek apelacji pozwanego od powyższego wyroku - w części uwzględniającej żądanie powoda - Sąd Apelacyjny w Rzeszowie wyrokiem z dnia 5 października 2000r. (sygn. akt III APa 22/00) zmienił rozstrzygnięcie Sądu I instancji oddalając powództwo w całości.

Wydanie przez Sąd Apelacyjny tak określonego orzeczenia reformatoryjnego uzasadnione zostało podzieleniem zarzutu skarżącego przedawnienia roszczeń powoda, przy jednoczesnym podkreśleniu, że w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy brak jest jakichkolwiek szczególnych przesłanek pozwalających na nieuwzględnienie powyższego zarzutu w kontekście wyrażonej w art. 5 k.c. klauzuli generalnej .

Kasacja powoda od w/w wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie została odrzucona przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 29 stycznia 2002r. (sygn. akt II UKN 755/00).

W dniu 19 marca 2002r. powód B. S. złożył po raz pierwszy skargę o wznowienie postępowania zakończonych powyższymi wyrokami, nie precyzując bliżej podstaw wznowienia. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, stwierdziwszy, że skarga nie została oparta na żadnej z ustawowych podstaw wznowienia, odrzucił ją w dniu 19 grudnia 2002r. (sygn. akt III APa 17/02).

Prawidłowość zaś powyższego rozstrzygnięcia potwierdził Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 27 marca 2003r. (sygn. akt II UZ 13/03) oddalającym zażalenie powoda.

W dniu 25 sierpnia 2003r. B. S. kolejny raz wystąpił ze skargą o wznowienie postępowania, kwestionując stanowisko Sądu Apelacyjnego, co do daty rozpoczęcia terminu biegu przedawnienia zgłoszonych roszczeń, jak i jego upływu .

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie postanowieniem z dnia 17 listopada 2003r. (sygn. akt III APa 42/03) odrzucił powyższą skargę, przy przyjęciu, iż nie opiera się ona na ustawowych podstawach wznowienia. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 11 maja 2004r. (sygn. akt III UZ 4/04) oddalił zaś zażalenie powoda na powyższe postanowienie, podkreślając przy tym, że zarzut naruszenia prawa materialnego nie może stanowić podstawy wznowienia, podobnie jak niedopuszczalna jest skarga oparta na zarzucie sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z innymi orzeczeniami w podobnych sprawach.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie jeszcze wielokrotnie wydawał formalne orzeczenia o odrzuceniu kolejnych skarg o wznowienie postępowania B. S. (postanowienia z dnia 26 lipca 2004r. III APa 32/04, 18 października 2004r. III APa 37/04 ,26 listopada 2004r.III APa 48/04, 20 grudnia 2004r.III APa 56/04 , 11 stycznia 2005 r. III APa 1/05 , 18 kwietnia 2007r. III APa 6/07 , 23 maja 2007r. III APa 8/07, 29 listopada 2007r. III APa 16/07, 15 stycznia 2008r. III APa 1/08, z dnia 8 lipca 2008r. III APa 12/08 , 2 września 2009r. III APa11/09 , 6 listopada 2009r. III APa 12/09, z dnia 3 grudnia 2009r. III APa 13/09, i z dnia 11 stycznia 2010 r. IIIAPa 1/10 , z dnia 17 stycznia 2011r. APa 1/11, z dnia 9 marca 2011r., III APa 4/11, z dnia 23 sierpnia 2012r. , sygn. akt III APa 9/12, z dnia 30 października 2012r., III APa 13/12, oraz z 6 grudnia 2012r., III APa 15/12), podkreślając za każdym razem , iż nie opierają się one na ustawowych przesłankach wznowienia a nadto – w przypadku 11 ostatnich skarg – że wniesione zostały już po upływie 5-cio letniego terminu prekluzyjnego .

W dniu 25 stycznia 2013r. powód B. S. po raz kolejny wniósł – do Sądu Apelacyjnego skargę o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 5 października 2000r. sygn. akt III APa 22/00.

Jako podstawę skargi wskazał fakt oparcia wyroku na „sfabrykowanej przez pozwanego podstawie”.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie przystępując po raz kolejny do wstępnego badania dopuszczalności wniesionego przez B. S. nadzwyczajnego środka odwoławczego stwierdzić raz jeszcze musi, iż nie tylko nie opiera się on na ustawowej podstawie wznowienia, ale nadto wniesiony został już po upływie 5-cio letniego prekluzyjnego terminu, co skutkuje jego odrzuceniem.

Ponownie więc przyjdzie powtórzyć, że zgodnie z treścią art. 408 kpc nie można żądać wznowienia postępowania po upływie lat 5-ciu od uprawomocnienia się wyroku (który to termin w odniesieniu do przedmiotowej sprawy upłynął jeszcze z dniem 29 stycznia 2007 r.) z wyjątkiem wypadku, gdy strona pozbawiona była możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana. Na taką zaś przesłankę wznowienia zaskarżenia nie wskazuje powód w przedmiotowej skardze. Należy też po raz kolejny przypomnieć, że przewidziany w powołanym przepisie art. 408 kpc termin prekluzyjny nie podlega przywróceniu (tak też wprost w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 1999 r. II UKN 178/99 OSNP 2000/15/599).

Z tego to więc już zasadniczego względu kolejna skarga powoda o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu. Niezależnie od tego należy także podkreślić, że również i przedmiotowa skarga nie opiera się na ustawowych podstawach wznowienia przewidzianych w art. 403 kpc, bo za taką nie można w żadnym razie uznać – gołosłownych i sprzecznych zresztą z faktami- twierdzeń skarżącego o oparciu rozstrzygnięcia Sądu na sfabrykowanej podstawie.

Mając więc powyższe na uwadze i na podstawie art. 410 § 1 kpc orzeczono jak w sentencji.

(...)

1/ (...)

a) (...)

b) (...)

2/(...)